

Sygn. akt I C 1875/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 05 listopada 2021 roku

Sąd Okręgowy w Płocku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	sędzia Łukasz Wilkowski
-----------------	-------------------------

po rozpoznaniu w dniu 05 listopada 2021 roku w Płocku na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W.

przeciwko J. M.

o zapłatę kwoty 191.443,64 zł

I. zasądza od pozwanego J. M. na rzecz powoda (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W. kwotę 191.443,64 zł (sto dziewięćdziesiąt jeden tysięcy czterysta czterdzieści trzy złote sześćdziesiąt cztery grosze) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie naliczanymi od dnia 27 stycznia 2020 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego J. M. na rzecz powoda (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W. kwotę 7.811,00 zł (siedem tysięcy osiemset jedenaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie licznymi od niej od dnia uprawomocnienia się niniejszego wyroku do dnia zapłaty, w tym kwotę 5.400,00 zł (pięć tysięcy czterysta złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego.

Sygn. akt I C 1875/20

UZASADNIENIE

Powód (...) Bank S.A. z siedzibą w W. wystąpił do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie o zasądzenie w elektronicznym postępowaniu upominawczym od pozwanego J. M. na swoją rzecz kwoty 191.443,64 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Ponadto, powód wniósł o zasądzenie na jego rzecz zwrotu kosztów sądowych w kwocie 2394,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie oraz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie. W uzasadnieniu podał, że dnia 15.09.2017 r. pozwany zaciągnął zobowiązanie - pomiędzy stronami została zawarta umowa pożyczki nr (...). Wobec nienależytego wykonywania przez pozwanego zaciągniętego zobowiązania tj. braku terminowego regulowania wpłat, powstałe zadłużenie z dniem 07.01.2020 r. zostało postawione w stan pełnej wymagalności. W konsekwencji, pismem z dnia 09.01.2020 r. pozwany został wezwany do spłaty wymagalnego zadłużenia pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego. Jako że wezwanie do zapłaty nie odniosło oczekiwanego skutku, w ocenie powoda, niniejsze powództwo jest konieczne. Kolejno powód podał, że na kwotę objętą pozwem tj. 191.443,64 zł składają się:

- niespłacony kapitał- 181.292,62 zł,

- odsetki umowne - 8.587,26 zł;

- odsetki umowne za opóźnienie- 1.563,76 zł.

Powód podał, że odsetki umowne za opóźnienie w kwocie 1.563,76 zł zostały naliczone w następujący sposób za okres: od dnia 14.02.2019 r. do dnia 18.02.2019 r. od kwoty 1.085,75 zł w kwocie 2,08 zł; od dnia 14.05.2019 r. do dnia 13.06.2019 r. od kwoty 604,08 zł w kwocie 7,18 zł; od dnia 14.06.2019 r. do dnia 14.07.2019 r. od kwoty 1.261,42 zł w kwocie 15,00 zł; od dnia 15.07.2019 r. do dnia 08.08.2019 r. od kwoty 1.924,33 zł w kwocie 18,45 zł; od dnia 09.08.2019 r. do dnia 13.08.2019 r. od kwoty 1.320,25 zł w kwocie 2,53 zł; od dnia 14.08.2019 r. do dnia 11.09.2019 r. od kwoty 2.038,36 zł w kwocie 22,67 zł; od dnia 12.09.2019 r. do dnia 15.09.2019 r. od kwoty 1.381,02 zł w kwocie 2,12 zł; od dnia 16.09.2019 r. do dnia 10.10.2019 r. od kwoty 1.956,89 zł w kwocie 18,76 zł; od dnia 11.10.2019 r. do dnia 13.10.2019 r. od kwoty 1.293,98 zł w kwocie 1,49 zł; od dnia 14.10.2019 r. do dnia 13.11.2019 r. od kwoty 2.121,13 zł w kwocie 25,22 zł; od dnia 14.11.2019 r. do dnia 15.12.2019 r. od kwoty 2.807,65 zł w kwocie 34,46 zł; od dnia 16.12.2019 r. do dnia 06.01.2020 r. od kwoty 3.451,18 zł w kwocie 29,12 zł; od dnia 07.01.2020 r. do dnia 26.01.2020 r. od kwoty 181.292,62 zł w kwocie 1.390,74 zł (k. 3-5).

Po rozpoznaniu sprawy w elektronicznym postępowaniu upominawczym dnia 24.03.2020 r. został wydany nakaz zapłaty zgodny z żądaniem pozwu (k. 5v)

Od powyższego nakazu zapłaty powód J. M. wystosował skutecznie w terminie sprzeciw, w którym wniósł o uchylene nakazu zapłaty w całości i przekazanie sprawy do rozpoznania sądowi właściwości ogólnej pozwanego; oddalenie powództwa w całości; zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu swojego stanowiska pozwany podał, że nie przypomina sobie ani faktu, ani okoliczności zawarcia umowy, na podstawie której powód dochodzi wskazanych w pozwie należności. J. M. podniósł, że przedmiotowa wierzytelność nie istnieje. Zakwestionował on roszczenia zarówno co do zasady, jak i wysokości (k. 7).

W związku z powyższym, postanowieniem z dnia 03.09.2020r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie przekazał sprawę niniejszą Sądowi Okręgowemu w Płocku (k. 7v).

Pismem z dnia 30.07.2021 r. (data wpływu) pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pozwany podał, że w jego ocenie dochodzona wierzytelność nie została wykazana. Zaprzeczył on wysokości dochodzonego roszczenia zarówno co do należności głównej, jak i odsetek. Wskazał, że powód nie przedłożył żadnego rozliczenia, z którego wynikałaby dochodzona kwota i jego zdaniem roszczenie jest nieudowodnione. Kolejno J. M. podniósł zarzut abuzywności postanowień umowy w zakresie pozaodsetkowych jej kosztów w postaci prowizji od udzielonego kredytu w kwocie 19.977,89 zł. W jego ocenie koszty przygotowania umowy oraz sprawdzenia zdolności kredytowej nie wynoszą 19.977,89 zł. Podał, że wskazana prowizja nie odpowiada rzeczywiście wykonanym usługom i poniesionym kosztom. Pozwany wyjaśnił, że postanowienia umowy dotyczące prowizji należy oceniać pod kątem regulacji z art. 385¹ k.c. Jego zdaniem wypowiedzenie umowy jest bezskuteczne, ewentualnie sprzeczne z zasadami współżycia społecznego z uwagi na zawyżenie wysokości zadłużenia przez powodowy bank poprzez wprowadzenie do umowy klauzul abuzywnych. Pozwany podniósł także, że ostateczne wezwania do zapłaty zostały skierowane przez bank na adres inny niż wskazany w umowie. Pozwany zarzucił również, że wypowiedzenie umowy zostało złożone przez osobę, która nie miała do tego umocowania. W ocenie pozwanego powód nie sprostował ciężającej na nim powinności udowodnienia wysokości oraz wymagalności roszczenia, wobec czego powództwo winno zostać oddalone (k. 68-74).

Ustosunkowując się do powyższego powód podał, że pomiędzy stronami doszło do zawarcia umowy kredytu konsolidacyjnego, na podstawie której bank udzielił pozwanemu kredytu, natomiast pozwany zaakceptował warunki umowy i zadeklarował przestrzeganie postanowień umownych, w tym m.in. spłatę rat w określonej wysokości oraz terminach. Powód podniósł, że na podstawie dołączonego wyciągu z ksiąg banku wykazał on zasadność i wysokość dochodzonego roszczenia wraz z jego wyszczególnieniem. Powód wskazał, że zarzuty powoda są jedynie polemiką z materiałem dowodowym. Powód podał ponadto, że załączył historię rachunku bankowego za okres od udzielenia kredytu do dnia wniesienia pozwu, która wskazuje na kwotę naliczonego kapitału, odsetki umowne, odsetki karne,

saldo do spłaty, w tym zaległy kapitał i zaległe odsetki umowne oraz liczbę dni opóźnienia w spłacie, jak również dokonywane przez pozwanego wpłaty. W ocenie powoda załączone dokumenty bezsprzecznie dowodzą roszczeniu, zarówno co do zasady, jak i wysokości. Kolejno powód wyjaśnił, iż wszelka wysłana do pozwanego korespondencja pozostaje skuteczna i była doręczana. Wobec braku informacji ze strony pozwanego o zmianie danych adresowych, powód miał podstawy, aby kierować korespondencję na dotychczasowy adres wskazany w umowie. Dalej powód podał, że wobec braku regulowania zaległości przez pozwanego złożył warunkowe wypowiedzenie umowy, dając tym samym pozwanemu możliwość utraty mocy danego wypowiedzenia, jeśli spłaci on zadłużenie w określonym terminie. Odnosząc się do zarzutu abuzywności postanowień umowy, powód podał, że nie został on w żaden sposób udowodniony, natomiast pozwany w wyniku negocjacji oraz suwerennej, opartej o własne rozeznanie decyzji złożył podpis pod umową kredytową, akceptując jej warunki. Powód wyjaśnił, że pozwany indywidualnie uzgadniał z przedstawicielem banku zarówno całkowitą kwotę kredytu, jak i oprocentowanie, wysokość prowizji oraz opłat i okres kredytowania. W zakresie zarzutu braku umocowania osoby do wystosowania wypowiedzenia umowy, powód podał, że twierdzenie to jest niezasadne, bowiem pracownik Banku- D. L., która podpisała wypowiedzenia umowy, była do tego upoważniona. Wobec nieprzedstawienia przez pozwanego dowodów mogących świadczyć o spełnieniu przesłanek niezbędnych dla oddalenia pozwu, w ocenie powoda nie sposób przyjąć żądań pozwanego za udowodnione (k. 87-91).

W kolejnych pismach procesowych strony podtrzymały swoje dotychczasowe stanowiska (k. 114-116, 117).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 15.09.2017 r. pomiędzy (...) Bank S.A. z siedzibą w W. a J. M. została zawarta umowa o kredyt konsolidacyjny nr (...). Zgodnie z § 1 ust. 1 przedmiotowej umowy bank udzielił kredytobiorcy kredytu w wysokości 199.978,89 zł przeznaczonego na:

- 1) potrzeby konsumpcyjne kredytobiorcy w wysokości 12.400,00 zł;
- 2) spłatę zobowiązań kredytowych kredytobiorcy z tytułu:
 - a. umowy kredytu kredyt niecelowy oraz studencki nr (...) na rachunek prowadzony w (...) Bank (...) S.A. w wysokości 123.494,00 zł;
 - b. umowy kredytu kredyt niecelowy oraz studencki nr (...) na rachunek prowadzony w (...) Bank (...) S.A. w wysokości 20.874,00 zł;
 - c. umowy kredytu kredyt niecelowy oraz studencki nr (...) na rachunek prowadzony w (...) Bank S.A. w wysokości 17.108,00 zł;
 - d. umowy kredytu zobowiązanie z sektora niebankowego- nieodnawialne nr (...) na rachunek prowadzony w Bank (...) S.A. w wysokości 1.995,00 zł;
 - e. umowy kredytu zobowiązanie z sektora niebankowego- nieodnawialne nr (...) na rachunek prowadzony w Bank (...) S.A. w wysokości 4.130,00 zł;
- 3) zapłatę kosztów tj. prowizji od udzielonego kredytu w wysokości 19.977,89 zł.

Kredytobiorca zobowiązał się do spłaty kwoty udzielonego kredytu wraz z należnymi odsetkami umownymi w 120 równych ratach kapitałowo-odsetkowych płatnych nie później niż do 14 - go dnia każdego miesiąca. W umowie wskazano adres zamieszkania i korespondencyjny kredytobiorcy (...)-(...) K. ul. (...). Jednocześnie zaznaczono, iż jest to lokal wynajmowany przez niego. Oprocentowanie kredytu miało być zmienne i stanowić sumę stawki referencyjnej WIBOR 3M i marży w wysokości 8,26 punktów procentowych. Na dzień zawarcia umowy stanowiło ono 9,99% w stosunku rocznym. Jednocześnie zgodnie z umową nie mogło ono przekraczać odsetek maksymalnych w rozumieniu art. 359 § 2¹ k.c. W umowie przewidziano możliwość jej wypowiedzenia przez bank z zachowaniem 30-dniowego terminu wypowiedzenia m.in. w przypadku braku terminowej spłaty zobowiązania z tytułu udzielonego kredytu na

zasadach określonych umową. Wysokość raty miesięcznej miała wg. pierwotnego harmonogramu wynosić 2.640,96 zł. Raty miały być stałe (umowa- k. 16-20, harmonogram spłat – k. 92 - 93).

Od dnia 16.10.2017r. do 14.01.2019r. J. M. dokonywał regularnych spłat kredytu. Jednakże z początkiem 2019 r. (luty) zaprzestał dokonywania wpłat i w kolejnych miesiącach wpłacił jedynie w dniu 10 kwietnia 2019 roku kwotę 2210,00 zł, w dniu 10 czerwca 2019 roku kwotę 2205,20 zł, w dniu 19 sierpnia 2019 roku kwotę 2250,00 zł, w dniu 12 września 2019 roku kwotę 2205,20 zł i wreszcie w dniu 11 października 2019 roku kwotę 2210,00 zł. Na dzień ostatniej spłaty saldo księgowo zadłużenia pozwanego wynosiło 181.292,62 zł (historia rachunku bankowego- k. 101-108).

Dnia 13.09.2019 r. do pozwanego zostało wysłane ostateczne wezwanie do zapłaty przed wypowiedzeniem umowy, w którym wezwano go do zapłaty zaległości w wysokości 4.427,01 zł w terminie 14 dni roboczych od dnia otrzymania pisma, pod rygorem wypowiedzenia umowy i obowiązku uregulowania zobowiązań wynikających z umowy. Jednocześnie bank poinformował kredytobiorcę o możliwości złożenia w terminie 14 dni roboczych od otrzymania tego pisma wniosku o restrukturyzację zadłużenia na podstawie uprawnień wskazanych w art. 75c ustawy prawo bankowe. Pismo to zostało przesłane przez bank na adres ul. (...) (...)-(...) S., było awizowane przez pocztę i nie zostało przez pozwanego podjęte (wezwanie do zapłaty- k. 19, zwrotne potwierdzenie odbioru – k. 20).

Pismem z dnia 14.11.2019 r. bank w związku z niedotrzymaniem warunków umowy i nieuregulowaniem zaległości pomimo wezwania do zapłaty wypowiedział umowę o kredyt konsolidacyjny z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia liczonego od dnia doręczenia pisma. Wskazano, że jeżeli w okresie wypowiedzenia zostanie dokonana całkowita spłata zadłużenia wynoszącego wówczas 6673,55 zł wraz z odsetkami wypowiedzenie będzie uznane za nieskuteczne i umowa będzie kontynuowana na dotychczasowych warunkach. W przypadku zaś nieuregulowania zadłużenia w całości, umowa zostanie rozwiązana wraz z upływem okresu wypowiedzenia, a całość zobowiązań wynikających z umowy zostanie postawiona w stan wymagalności. Wypowiedzenie zostało podpisane przez pracownika banku- D. L., działającą na podstawie pełnomocnictwa. Również wypowiedzenie zostało przesłane na adres ul (...) (...)-(...) S.. J. M. odebrał powyższe wypowiedzenie dnia 03.12.2019 r. (wypowiedzenie - k. 21, potwierdzenie odbioru - k. 22, pełnomocnictwo - k. 113).

Wobec nienależytego wykonywania przez pozwanego zaciągniętego zobowiązania tj. braku terminowego regulowania wpłat oraz braku spłaty w wyznaczonym w wypowiedzeniu terminie, powstałe zadłużenie z tytułu w/w umowy stało się w całości wymagalne. W konsekwencji, pismem z dnia 09.01.2020 r. pozwany został wezwany do spłaty wymagalnego zadłużenia, które na dzień 07 stycznia 2020 roku stanowiło kwotę 190.125,99 zł pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego (przedsądowe wezwanie do zapłaty- k. 23)

Na dzień 27 stycznia 2020 roku zadłużenie J. M. z tytułu w/w umowy stanowi kwotę 191.443,64 zł na którą składają się:

- niespłacony kapitał - 181.292,62 zł;
- odsetki umowne - 8.587,26 zł;
- odsetki umowne za opóźnienie - 1.563,76 zł.

(wyciąg z ksiąg banku - k. 11).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o zgromadzone w aktach sprawy dokumenty, a częściowo Sąd uznał go za bezsporny i przyznany. Pozwany nie przedłożył w sprawie niniejszej ani żadnych dowodów, które by przeczyły treści dokumentów przedłożonych przez powoda, ani nie przedłożył żadnych wniosków dowodowych, które to podważyłyby ich wiarygodność. Sąd zaś, mając na uwadze całość tejże dokumentacji, nie miał podstaw do zanegowania jej wiarygodności. Znaczna część z tychże dokumentów, to dokumenty prywatne tak jak umowa kredytu z załącznikami, wypowiedzenie umowy, wezwania do zapłaty i wreszcie wyciąg z ksiąg banku. Pozwany nie zaoferował żadnych dowodów, które podważyłyby wiarygodność w.w. Z dokumentów w postaci umowy kredytu wynikają oświadczenia pozwanego, którym to oświadczeniom w żaden sposób skutecznie nie zaprzeczył, potwierdzające zawarcie przez niego

umowy kredytu i jej wykonanie przez powoda. Pozwany początkowo zanegowała w ogóle zawarcie umowy kredytu, wskazując, iż nie przypomina sobie takiej czynności prawnej, po czym w kolejnych pismach procesowych podniósł zarzuty dotyczące ważności tej umowy, skuteczności jej wypowiedzenia, nie podnosząc żadnych zarzutów dotyczących np. braku wykonania swojego zobowiązania przez powoda. Z faktu dokonywania przez niego przez ponad rok spłat (okoliczność, do której pozwany się nie odniósł, a zatem ją przyznał) wynika, że środki zostały mu przekazane. Twierdzenia pozwanego w sprawie niniejszej sprowadzały się do zasady neguję wszystko, ale nie przedstawiam własnych twierdzeń. Tymczasem nie takie są obecnie reguły procesu cywilnego. Będąc pozwanym nie wystarczy zaprzeczać, ale należy również twierdzić. W postępowaniu cywilnym obowiązuje zasada opisana w art 3 k.p.c., który to przepis zobowiązuje strony zarówno do wyjaśnienia okoliczności sprawy (ciężar przytoczenia) i przedstawienia dowodów na tę okoliczność (ciężar dowodu), jak i nakłada na nie obowiązek mówienia prawdy. Z obowiązkiem mówienia prawdy związana jest także powinność zupełności, czyli kompletności wyjaśnień, wyrażająca się w tym, że strona ma obowiązek przedstawienia wszystkich okoliczności sprawy, a więc również tych niekorzystnych. Jednym z przepisów przewidujących konsekwencje naruszenia przez stronę reguły z art 3 k.p.c. jest przepis art 230 k.p.c., który to zezwala Sądowi na uznanie faktów za przyznane, w sytuacji, gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach. A zatem obowiązkiem stron procesu cywilnego jest wypowiedzenie się o faktach mających istotne znaczenie dla sprawy i nie może się ono ograniczać w przypadku pozwanego jedynie do negowania okoliczności faktycznych podnoszonych przez powoda i to jedynie na zasadzie „powód nie udowodnił, a ja temu przeczę”. Taka postawa procesowa strony pozostaje w wyraźnej sprzeczności z treścią art. 3 k.p.c. Jak trafnie podkreślił Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z dnia 20 października 2015 r. w sprawie sygn. akt I ACa 933/15, oświadczenie, że strona przeciwna faktu nie udowodniła, w sytuacji gdy stronie składającej takie oświadczenie rzeczywisty stan rzeczy jest niewątpliwie znany, nie jest tożsame z zaprzeczeniem temu faktowi, ale stanowi uchYLENIE się od oświadczenia, czy dany fakt miał miejsce, połączone z próbą odwołania się jedynie do prawdy formalnej. A właśnie w taki sposób zachował się pozwany w sprawie niniejszej, który poza przytoczeniem rozważań prawnych dotyczących kwestii zawierania umów, wyciągów z ksiąg banku oraz ważności wypowiedzenia, w żaden sposób nie odniósł się jednoznacznie do twierdzeń powoda dotyczących okoliczności faktycznych leżących u podstaw żądania, a początkowo zaprzeczał w ogóle zaciągnięciu jakiegokolwiek zobowiązania. W toku dalszego procesu można jednak domniemywać, iż przyznał, że podpisał umowę kredytu, skoro jednocześnie nie zanegował swojego na niej podpisu, przyznał również to, iż otrzymał jej wypowiedzenie. Jeżeli chodzi o pozostałe elementy istotne nie zajął żadnego stanowiska, nie odniósł się ani do kwestii realizacji przez niego tej umowy, ani do kwestii wysokości ewentualnego jego zobowiązania wynikającego z tej umowy, jedynie negując je, co do zasady. Nie wskazał ani tego, że spłacił kwotę kredytu, ani że nie spłacił, ani że nie spłacił wszystkiego, ale w wysokości niższej niż ta żądana przez powoda.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Powód w niniejszej sprawie domagał się od pozwanego J. M. zapłaty kwoty stanowiącej należność główną oraz odsetki na podstawie umowy kredytu nr (...) zawartej między pozwanym, a (...) Bank Spółka Akcyjną w W..

Umowa kredytu znajduje swoje oparcie w art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. Prawo Bankowe. Wynika z niego, że przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Zgodnie z art. 354 § 1 k.c. dłużnik powinien wykonać zobowiązanie zgodnie z jego treścią i w sposób odpowiadający jego celowi społeczno-gospodarczemu oraz zasadom współżycia społecznego, a jeżeli istnieją w tym zakresie ustalone zwyczaje - także w sposób odpowiadający tym zwyczajom. Pozwany zgodnie z umową przyjął na siebie obowiązek zwrotu kwoty kredytu. Nieuczynienie tego sprawia, że nie wykonał on przyjętego na siebie zobowiązania w sposób prawidłowy, tym samym zachodzą wszelkie podstawy do obciążenia go odpowiedzialnością. Zdaniem Sądu, w związku z niespełnieniem przez pozwanego świadczenia wynikającego z zobowiązania z umowy kredytu, wykazaniem przez

powoda, że pozwany nie dotrzymał warunków umowy i zobowiązany był w związku z tym do spełnienia określonego świadczenia wzajemnego z tejże umowy przewidzianego na wypadek jej wypowiedzenia, Sąd stwierdził, że pozwany naruszył dyspozycję art. 354 § 1 k.c. w zw. z art. 69 i n. Prawa bankowego i że powództwo zasługuje na uwzględnienie w całości.

Na wstępie podkreślić należy, że pozwany nie przedstawił uzasadnionych argumentów dotyczących podważenia trafności argumentacji powoda czy wysokości zadłużenia. Zarzuty w tym zakresie miały charakter ogólnikowy, nie były poparte pogłębioną argumentacją, czy też wyliczeniami, które podważałyby rzetelność dokonanych przez bank wyliczeń należności. Nie przedstawiono wyводу pozwalającego na przeprowadzenie weryfikacji zarzutu dokonania naliczeń niezgodnie z postanowieniami umowy. Sąd nie stwierdził, aby umowa zawierała niedozwolone klauzule, zawierające postanowienia niezgodne z regulacjami zawartymi w ustawie o kredycie konsumenckim. Twierdzenia pozwanego podniesione w odpowiedzi na pozew i kolejnych pismach procesowych są ogólnikowe i nietrafne.

W ocenie Sądu przytoczone przez powoda twierdzenia o okolicznościach faktycznych nie budzą wątpliwości – zostały poparte dokumentami, których autentyczność nie budzi wątpliwości Sądu. Odnosząc się do wartości dowodowej przedstawionych przez powoda dokumentów stwierdzić należy, iż są to dokumenty prywatne – a zatem zgodnie z art. 245 k.p.c. stanowią dowód tego, że osoba, która je podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Niezależnie od charakteru przedstawionych dokumentów dopuszczalne jest czynienie ustaleń na ich podstawie odnośnie istnienia i wysokości należności przysługującej powodowi albowiem dokument prywatny stanowi pełnoprawny środek dowodowy, który sąd orzekający może uznać za podstawę swoich ustaleń faktycznych, a następnie wyrokowania. Moc dowodowa dokumentu prywatnego jest jednak słabsza aniżeli moc dowodowa dokumentu urzędowego, ponieważ dokumenty prywatne nie korzystają z domniemania, iż ich treść jest zgodna ze stanem rzeczywistym. Nie przeszkadza to jednak w tym, aby sąd orzekający w ramach swobodnej oceny dowodów (art. 233 k.p.c.) uznał treść dokumentu prywatnego za zgodną z rzeczywistym stanem rzeczy¹.

Odnosząc się wprost do doniosłości dowodu z wyciągu z ksiąg banku, stwierdzić należy, że w obecnym stanie prawnym niewątpliwie jest to dokument prywatny. Zatem treść wyciągów z ksiąg bankowych należy traktować jako oświadczenia wiedzy osób, które je podpisywały. Jednakże wiedza ta zwykle dotyczy, tak jak w niniejszym przypadku, stanu zadłużenia danego kredytu i jest jak najbardziej wiarygodna. Poza tym chociaż ustawa w art. 95 ust. 1a prawa bankowego stanowi, iż moc prawna dokumentów urzędowych w postaci, m.in. wyciągów z ksiąg rachunkowych banków nie rozciąga się na postępowanie cywilne, to bez wątpienia nie pozbawia się ich mocy i wartości dowodowej. Warto w tym świetle wskazać, że – pomimo aktualnego brzmienia art. 95 ust. 1a prawa bankowego – wyciąg z ksiąg bankowych nadal pozostaje dokumentem uprawniającym powoda do wystąpienia z pozwem. Ustawodawca, dostrzegając szczególne wymogi formalne obowiązujące przy sporządzaniu takiego wyciągu z ksiąg banku, również nadal uznaje go za dokument stanowiący dostateczną podstawę wpisu do ksiąg wieczystych (art. 95 ust. 1 prawa bankowego). Dzieje się to dlatego, że prowadzenie ksiąg bankowych poddane jest wielu restrykcjom o charakterze administracyjnoprawnym, głównie wynikającym z regulacji ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości² oraz rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 1 października 2010 r. w sprawie szczególnych zasad rachunkowości banków³, ustawy z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym⁴. Powyższe stanowisko aprobowane jest w judykaturze⁵. Nowelizacja prawa bankowego, na mocy której ustanowiono w art. 95 ust. 1a ustawy prawo bankowe, rzeczywiście miała na celu wyłączenie w stosunku do dokumentów takich, jak wyciąg z ksiąg banku, domniemania, że to co jest w nim zapisane jest prawdziwe (i tym samym pozbawienia ich waloru zupełności dowodu, który ograniczał lub nawet wyłączał w ich przypadku stosowanie zasady swobodnej oceny dowodów)⁶. Jednakże nie pozbawia ona tego dokumentu jakiegokolwiek mocy dowodowej.

W ocenie Sądu, powód wywiązał się z ciążącego na nim obowiązku dowiedzenia faktu pozytywnego – udowodnił istnienie, wysokość i wymagalność wierzytelności. Pozwany nie zdołał wykazać faktów niweczących. Wskazać nadto należy, iż w sprawie niniejszej powód oprócz wyciągu z ksiąg bankowych przedstawił wydruk z historii rachunku kredytowego, na którym ewidencjonowany był przedmiotowy kredyt. Pozwany dokumentu tego nie zanegował, a z niego wynika chociażby saldo kapitału kredytu.

Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.). Rozkład ciężaru dowodu (art. 6 k.c.) oraz relewantny art. 232 k.p.c. nie może być rozumiany w ten sposób, że ciężar dowodu zawsze spoczywa na powodzie. W razie sprostania przez powoda ciężącym na nim obowiązkom dowodowym, na stronie pozwanej spoczywa ciężar udowodnienia ekscpepcji i faktów uzasadniających oddalenie powództwa. Dowód każdego faktu prawnego (zarówno prawotwórczego, jak i pozostałych) jest dowodem głównym. Strona, która kwestionuje istnienie faktu prawnego może posłużyć się dowodem przeciwnym, który polega na wykazaniu, że twierdzenia przeciwnika są wątpliwe, nie zostały udowodnione, ich prawdziwości lub fałszu nie da się ustalić na podstawie zebranych materiałów dowodowych. Udany zaś dowód przeciwny oznacza, że przeciwnik nie przeprowadził skutecznie dowodu głównego.

Strona powodowa wykazała swoje roszczenie, przedkładając dowody z dokumentów i to na pozwanego przeszedł ciężar wykazania okoliczności niweczających powództwo, bądź w całości, bądź w części. Skoro pozwany negował wysokość dochodzonego przez powoda roszczenia, to - zgodnie z rozkładem ciężaru dowodu - winien był to wykazać, czemu nie sprostał.

Pozwany nie zakwestionował w dający się zweryfikować pod względem logicznym czy rachunkowym sposób wysokości zobowiązania szczegółowo wykazanej w pismach i dokumentach wystawionych przez powoda. Pozwany nie przedstawił dowodów, iż uregulował w większym zakresie należność, niż wynikałoby to z dokumentów bankowych. Sąd po raz kolejny podkreśla, iż ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.). Przy rozpoznawaniu spraw na podstawie przepisów kodeksu postępowania cywilnego rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzenia w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Sąd ma, co prawda, możliwość wsparcia stron, jednakże może to nastąpić jedynie w wyjątkowych wypadkach⁷.

Pamiętać jednocześnie należy, że jak specyficzną umową mamy do czynienia w sprawie niniejszej. Jest to umowa kredytu, która jest zbliżona do umowy pożyczki. Jak zaś wskazał Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 31 lipca 2014 roku sygn. akt I ACa 174/14 w procesie związanym z wykonaniem umowy pożyczki powód jest zobowiązany udowodnić, że strony zawarły umowę tej kategorii, a także, że przeniósł na własność biorącego pożyczkę określoną w umowie ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych co do gatunku. Biorący pożyczkę powinien zaś wykazać wykonanie swego świadczenia w postaci zwrotu tej samej ilości pieniędzy albo tej samej ilości rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości, przy czym strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Jak wskazano wyżej w ocenie Sądu Okręgowego powód udowodnił zarówno zawarcie umowy z pozwanym, jak i wykonanie swojego zobowiązania poprzez przekazanie środków pieniężnych zgodnie z dyspozycją kredytobiorcy, aż wreszcie również wypowiedzenie tej umowy.

Wobec powyższego Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania wysokości dochodzonego roszczenia, jako że kwota należności głównej odpowiada kwocie wskazanej w wezwaniach do zapłaty i wyciągu z ksiąg bankowych, a także historii rachunku bankowego, a powód w sposób zgodny z postanowieniami umowy kredytowej ustalił wysokość należności odsetkowej.

Pozwany nie wykonał w całości zobowiązania umownego (art. 354 k.c.), które w związku z tym może być objęte roszczeniem sądowym, jako że umowa o kredyt została wypowiedziana. W ocenie Sądu wypowiedzenie to było również skuteczne. Kwestia jego doręczenia nie budzi żadnych wątpliwości, bowiem pozwany odebrał je osobiście. W jego kontekście pozwany podniósł jedynie, iż wcześniejsze wezwanie do zapłaty i zawiadomienie o możliwości złożenia wniosku o restrukturyzację w trybie art. 75c prawa bankowego było nieskuteczne, bowiem nastąpiło nie na adres pozwanego. Z powyższym zgodzić się jednak nie można. O ile rzeczywiście w umowie wskazany jest adres pozwanego w K., jako adres zamieszkania i adres korespondencyjny to nie ulega też wątpliwości, iż był to adres wynajmowanego przez niego mieszkania. Jednocześnie pozwany w grudniu 2017 roku odebrał wypowiedzenie umowy spod adresu w S.,

w 2020 roku odebrał odpis nakazu zapłaty wydanego w elektronicznym postępowaniu upominawczym i nawet w toku niniejszego procesu nie wskazał żadnego innego swojego adresu. Przyznał jedynie, iż korespondencja została przesłana przez bank na adres meldunkowy pozwanego zawarty w jego dowodzie osobistym (k. 115). Zgodnie z § 11 umowy (k. 18v) ustalono, iż bank miał prawo doręczać korespondencję pozwanemu na trzy rodzaje adresów: adres znajdujący się w dokumentacji banku, adres określony w umowie oraz adres wskazany w zawiadomieniu o zmianie adresu. W tej sytuacji adres meldunkowy pozwanego, który jak sam przyznał nie został zmieniony spełnia w/w kryteria, bowiem jest pierwszym z w/w adresów tj. adresem znajdującym się w dokumentacji banku. Odbiór korespondencji przez pozwanego spod tego adresu tj. wypowiedzenia umowy, potwierdza prawidłowość działania banku, aktualność tego adresu po stronie pozwanego i możliwość dokonywania odbioru korespondencji z niego. W tej sytuacji w ocenie Sądu również wezwanie do zapłaty przesłane pozwanemu przed wypowiedzeniem umowy zostało mu doręczone skutecznie. Wobec niewykonania zobowiązania pieniężnego przez pozwanego (art. 353 § 1 k.c., art. 354 § 1 k.c.), zasądzeniu na rzecz powoda podlegała cała dochodzona należność.

Zdaniem Sądu, brak jest podstaw do skutecznego odwołania się w sprawie niniejszej do konstrukcji prawnej klauzul abuzywnych. Treść umowy odpowiada regulacjom zawartym w Prawie bankowym oraz ustawie z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim⁸. W sposób szczegółowy w umowie zawarto informacje o łącznej wysokości zobowiązania, z wyszczególnieniem pozycji składających się na koszt kredytu. Kwota niespłaconego kapitału wynika nie tylko z wyciągu z ksiąg bankowych, ale również przedstawionych zestawień wpłat, na podstawie których prześledzić można w jaki sposób bank dokonywał rozliczenia wpłacanych przez dłużnika kwot i jak naliczał odsetki. Bank nie dokonał naliczenia żadnych dodatkowych opłat – jak wynika z wyciągu z ksiąg bankowych. Wysokość świadczeń należnych powodowi, w szczególności prowizji jest określona kwotowo w sposób jasny, prosty i zrozumiały. Powód kwoty te w dacie zawierania umowy akceptował. Po zawarciu zaś umowy nie składał żadnych oświadczeń o uchyleniu się od skutków prawnych oświadczenia woli dotkniętego, jakąś wadą.

Zgodnie z art. 110 Prawa bankowego bank może w szczególności pobierać przewidziane w umowie prowizje i opłaty z tytułu wykonywanych czynności bankowych, zaś w art. 5 pkt 6) lit. a) ustawy o kredycie konsumenckim wprost wskazano, że na całkowity koszt kredytu składają wszelkie koszty, które konsument jest zobowiązany ponieść w związku z umową o kredyt, w szczególności odsetki, opłaty, prowizje, podatki i marże, jeżeli są znane kredytodawcy. Jak podkreśla się w doktrynie, wysokość ustalanych przez banki opłat i prowizji powinna być dostosowana przede wszystkim do kosztów wykonywania poszczególnych czynności i usług powiększonych o określoną marżę, gwarantującą bankowi osiągnięcie dochodów, z których są finansowane koszty jego działalności oraz dalszy rozwój niezbędny do konkurowania z innymi podmiotami funkcjonującymi na tym rynku. Gdy bank decyduje się na pobieranie prowizji i opłat, powinien określić w odpowiedniej umowie bankowej ich wysokość. Pozwala to na przyjęcie, że wysokość prowizji i opłat nie wchodzi w zakres postanowień określających główne świadczenia stron umowy bankowej, gdyż te ostatnie nie są fakultatywne dla stron. Do odpłatności za usługi (czynności) bankowe stosuje się zasadę swobody umów (art. 110 pr. bank. *verba legis*: „bank może pobierać przewidziane w umowie prowizje i opłaty”). Zatem strony zawierające umowę dotyczącą czynności bankowej mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania – także w zakresie odpłatności za czynności bankowej – byleby treść tego stosunku lub jego cel „nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie (w tym normom prawa bankowego, kodeksu cywilnego i ustaw o ochronie konsumentów) ani zasadom współżycia społecznego” (art. 353¹ k.c.). Banki prowadzą swoją działalność odpłatnie, a więc w umowach zawieranych przez bank z klientami wolno zastrzegać na rzecz banku wynagrodzenie za świadczone klientom usługi (np. pod nazwą prowizji lub opłat).

Prowizje i opłaty są wynagrodzeniem banku o odmiennym charakterze od odsetek cywilnoprawnych, są elementem zobowiązania i przedmiotem roszczenia banku względem dłużnika⁹. Maksymalną wysokość pozaodsetkowych kosztów kredytu oblicza się według ustalonego wzoru; pozaodsetkowe koszty kredytu w całym okresie kredytowania nie mogą być wyższe od całkowitej kwoty kredytu (art. 36a ustawy). W sprawie niniejszej reguła ta jest spełniona. Prowizja zaś nie jest wynagrodzeniem jedynie za rozpoznanie wniosku o kredyt, jak to zdaje się wskazywać strona pozwana, ale również wynagrodzeniem za obsługę kredytu, za jego comiesięczne księgowanie, rozliczanie, a ta zależy przede wszystkim od okresu kredytowania. W sprawie niniejszej wynosił on 10 lat. W tej sytuacji prowizja

w wysokości 19.977,89 zł tj. 10% kwoty kredytu nie jest absolutnie kwotą zawyżoną, bowiem jest to kwota 1.997,78 zł rocznie tj. 1% kwoty kredytu za rok jego obsługi, czy też ok 150,00 zł za miesiąc, przyjmując tylko prowizję za obsługę kredytu, a przecież część z niej dotyczyła również czynności podejmowanych przez bank na etapie wstępnym. Kredyt zaś udzielony pozwanemu był kredytem konsolidacyjnym, obejmował spłatę zadłużenia z tytułu pięciu innych wierzytelności i to w różnych instytucjach. Z jednej strony był więc kredytem wymagającym, bowiem czasochłonnym i pracochłonnym z punktu widzenia weryfikacji wniosku kredytowego, danych kredytobiorcy, jego możliwości spłaty. Z drugiej zaś strony był to kredyt wysokiego ryzyka, gdzie bank mógł zakładać, iż w okresie kredytowania wystąpią sytuacje wymagające dodatkowych czynności. Trudno w tej sytuacji przyjąć, iż w/w prowizja jest zbyt wysoka i tym samym nienależna powodowi.

Reasumując, nie ulega wątpliwości, że pozwany nie wywiązał się ze zobowiązania wobec powoda, nie spłacał bowiem rat w ustalonych w umowie kredytu wysokościach i terminach, nie uregulował należności wobec powoda. Pozwany naruszył istotną zasadę prawa cywilnego – pacta sunt servanda – zgodnie z którą należy dotrzymywać zobowiązań. Zatem powód miał podstawy do wypowiedzenia umowy kredytu oraz postawienia zobowiązania z niej wynikającego w stan natychmiastowej wykonalności, a także naliczenia odsetek, zgodnie z postanowieniami umownymi (art. 359 § 1 i § 2 k.c.).

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł, jak w punkcie I. sentencji wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł stosownie do treści art. 98 k.p.c., obciążając nimi w całości pozwanego. Na koszty powoda złożyły się uiszczona przez niego opłata sądowa od pozwu w kwocie 2.394,00 zł, wynagrodzenie pełnomocnika będącego radcą prawnym ustalone wg. tzw. stawek minimalnych w kwocie 5.400,00 zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł. Łącznie jest to kwota 7.811,00 zł, o której orzeczono w punkcie II. sentencji wyroku.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł, jak w sentencji wyroku.

1 tak: K. K. w komentarzu do art. 245 kpc zamieszczonym w Systemie (...) Prawnej LEX

2 t.j. Dz.U. z 2016 r. poz. 1047

3 t.j. Dz.U. z 2013 r. poz. 329

4 t.j. Dz.U. z 2017 r. poz. 196

5 por. chociażby wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 9 czerwca 2016 r., I ACa 1758/15, L.

6 por. uzasadnienie do projektu przedmiotowej nowelizacji – Sejm RP VII Kadencji, druk nr 605, opubl. w LEX

7 vide: m.in. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 29 maja 2015 r., sygn. akt IACa 526/14, Lex nr 1771290

8 t.j. Dz. U. z 2019 r., poz. 1083

9 Z. O., Prawo bankowe. Komentarz, LEX 2013